

Αρκετές φορές γίνεται λόγος περί της

“ευλογίας τού Θεού”. Η δε φράσις “να έχεις την ευλογία τού Θεού” θεωρείται και φυσικά είναι κάτι το δεδομένο και απολύτως φυσικό που αποτελεί μια των καλύτερων ευχών που εκφράζουν οι πιστοί.

Αλλά τι ακριβώς είναι αυτή η ευλογία; Επί της ουσίας τι εννοούμε με τον όρο “ευλογία Θεού”;

Σε αυτό το σημείο θα στρέψουμε την σκέψη μας, αφού η αποστολική περικοπή σε αυτό ακριβώς το θέμα τής “ευλογίας” αναφέρεται.

Βλέπουμε τον Θεό να υπόσχεται ενόρκως μάλιστα στον πιστό Αβραάμ ότι θα τον ευλογήσει. Θα τον ευλογήσει πλουσίως και θα τον αναδείξει γενάρχη τού εκλεκτού Του λαού. Του λαού ο οποίος στον χώρο τής Χάριτος εντάσσεται στο Σώμα τής Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Και ναι μεν όπως μελετούμε, στην Παλαιά Διαθήκη η “ευλογία τού Θεού” και ως ευχή υπονοεί και κυρίως ως πραγματικότητας εμπεριέχει τον υλικό πλούτο με την ευημερία και μάλιστα την μακροζωία. Προσεκτική μελέτη των ιερών κειμένων

αποδεικνύει του λόγου το αληθές και ταυτοχρόνως διαφαίνεται πως από γενεά σε γενεά εθεωρείτο ως δεδομένη αυτή η ευλογία σε όσους ανήκαν στον εκλεκτό, δηλ. τον εκλεγμένο λαό τού Θεού.

Κορύφωμα αυτής τής βεβαιότητας, η οποία αποτελεί θεολογική θέση ένεκα της μοναδικής και αληθινής πίστεως, αποτελεί η πίστη τού Προφητάνακτος ο οποίος στον πρώτο του κιόλας ψαλμό μελωδεί ότι “μακάριος ανήρ” και “πάντα, όσα αν ποιή, κατευοδωθήσεται” (Ψαλμ. α΄ 3).

Όμως, δια της ενανθρωπήσεως και αφού “παρήλθε η σκιά τού νόμου της Χάριτος ελθούσης”, η “ευλογία” συγκεκριμενοποιείται σε περισσότερο πνευματικές καταστάσεις, δίχως τούτο βεβαίως να σημαίνει ότι ρητώς αποκλείεται το συναμφότερο της ευλογίας, στον άνθρωπο της πίστεως. Τώρα πλέον όχι ο υλικός πλούτος αλλ’ αυτή η Χάρις κατέχει τα πρωτεία στις “διεκδικήσεις” τού αγώνος και στις προσδοκίες των συνειδητών πιστών. Εάν δε θελήσουμε να μελετήσουμε την ευλογία αυτή όπως καταγράφεται θεοπνεύστως στα Καινοδιαθηκικά κείμενα, με μεγάλη ευκολία θα παρουσιαστούν ενώπιόν μας η ειρήνη, η χαρά, η πίστις, η αγάπη αλλά και τόσες άλλες δωρεές ευλογίας που συγκεντρώνει ο Απόστολος Παύλος στον “καρπόν τού Πνεύματος” (Γαλ. Ε΄ 22-23).

Η Χάρις επίσης που ως μοναδική ευλογία εκπήγασε εκ του ξύλου τού Τιμίου Σταυρού εξαιτίας τής απολυτρωτικής Θυσίας, με όλες τις παραμέτρους τής πνευματικής ζωής που ξεκινά από το πρώτο επίπεδο της καθάρσεως και τα δυσθεώρητα ύψη τού φωτισμού αλλά και αυτής τής θεώσεως που βλέπουμε στα πρόσωπα των μεγάλων Αγίων μας, τι άλλο είναι παρά η “ευλογία” τού Θεού που διά των ιερών μυστηρίων τής Ορθοδόξου Εκκλησίας μας λαμβάνει ο πιστός ως άκτιστη και ουσιώδη ενέργεια αυτού τού Τριαδικού Θεού! Ναι, η ζωή τού συνειδητού πιστού παρά τις αντιξοότητες, τις αδυναμίες και τους ποικίλους πειρασμούς που αντιμετωπίζει, επί της ουσίας καλύπτεται και κινείται μέσα σ’ αυτή την μοναδική “ευλογία” τού Θεού. Αλλά η ευλογία δεν τελειώνει στην παρούσα ζωή και δεν ολοκληρώνεται μπροστά στον ανοιχτό τάφο. Όχι, η “ευλογία” ως ελπίδα αλλά και ως βεβαίωσις περνά τα όρια του προσκαίρου βίου και διαπορθμεύει τον πιστό στον χώρο τής επουρανίου Εκκλησίας “ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος”, δηλ. στον παράδεισο ο οποίος αποτελεί τον πόθο μας και την λαχτάρα μας.

Η πραγματικότης την οποία καταγράφει στους Κορινθίους ο Απόστολος Παύλος, περί του τι αναμένει ως ευλογία τούς πιστούς, προσφέρει την δωρεά τής ελπίδος, όπου ως αρραβώνα δέχεται η ζωή που αγαπά τον Ιησού και λαχταρά την βασιλεία Του. Έτσι λοιπόν, μαζί με την ευλογία τής πίστεως, βιώνεται και η ευλογία γι’ αυτά τα οποία “οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ

ανέβη” (Α΄ Κορ. Β΄ 9).

Ευλογίες λοιπόν. Ευλογίες Θεού από τα μικρότερα έως τα μεγαλύτερα και αυτή την ίδια την σωτηρία μας, η οποία αποτελεί το ύψιστον αγαθόν αλλά και το περιεχόμενο και την ουσία τής ελπίδος μας. Αλλά η “ευλογία” για να αποδώσει τους ευκλεείς της καρπούς, εννοείται ότι χρειάζεται και το κατάλληλον έδαφος της ψυχής μα και τον ιερό αγώνα ώστε να καρποφορήσει και να αποδώσει το ποθούμενο. Πώς τώρα θα γίνει αυτό; Ας ανοίξουμε τα της καρδιάς ώτα στην Γραφή, και ας ακούσουμε στην Παλαιά μεν οικονομία το “εάν της φωνής μου ακούσετε τα αγαθά της γης φάγετε”, στην δε Καινή, στο νόμο της Χάριτος και μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, Αυτόν τον ίδιο τον Κύριο μας και Θεό μας ο οποίος μας θέλει εγκεντρισμένους μαζί Του και καρποφορούντες στην πίστη, στην πραότητα και στην ελεημοσύνη. Να είμαστε με δυο λόγια οι “πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην” όχι απλώς για να γευθούμε, αλλά για να χορτάσουμε την “δικαιοσύνην του Θεού”. Την “δικαιοσύνην” η οποία συνοψίζει ολόκληρο το περιεχόμενο της “ευλογίας” για την οποία και εδημιουργήθη ο άνθρωπος ως “εικόν της εικόνας του Θεού”, τουτέστιν Αυτού του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Αλλά χρειάζεται να αμφιβάλλει κανείς για τις αλήθειες αυτές όταν φάλαγγα αναρίθμητη αγίων και ηρώων της πίστεως επιβεβαιώνει τις ευλογίες του Θεού; Δεν υπάρχει άγιος που να αγωνίστηκε σε αυτές τις ουράνιες προδιαγραφές και που να μην έζησε και απόλαυσε στο έπακρο αυτά που ποθεί ο κάθε λογικός άνθρωπος δηλ. ο κάθε πιστός, ο οποίος ταυτοχρόνως αισθάνεται την καρδιά του ως ηφαίστειο να ξεχειλίζει από την γλυκιά λάβα της θεϊκής Αγάπης.

Όμως επιβάλλεται να κλείσουμε με τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, που την Κυριακή η Εκκλησία μας τιμά και γεραίρει την μνήμη του.

Λέγει λοιπόν μεταξύ των άλλων ο μεγάλος αυτός πρακτικός αλλά και θεωρητικός Όσιος: “Μακάριος εκείνος που προσπαθεί συνεχώς να περιποιείται και να αναπαύει τον Κύριον όπως έτυχε να περιποιηθεί και να αναπαύσει (σεβαστούς) ανθρώπους. Δεν προσκολλάται τόσο πολύ η μητέρα στο βρέφος που θηλάζει, όσο ο υιός της Αγάπης στον Κύριο”. Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Πηγές: [Θρησκευτικά- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr](http://agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr)